

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 305/2022-41

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou SODOMA VULGAN, spol. s r. o., Kominárska 2, Bratislava, IČO 47 254 084, konajúcou prostredníctvom konateľ a advokáta JUDr. Mariána Vulgana, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6 Co 139/2019 z 11. decembra 2019 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 9 Cdo 57/2021 z 29. novembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 28. februára 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 9 Cdo 57/2021 z 29. novembra 2021 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“), ako aj základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Co 139/2019 z 11. decembra 2019 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“). Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu, alternatívne najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že žalobca [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“), sa žalobou domáhal od žalovaných 1 a 2 zaplata sumy 17 142 eur s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia. Sťažovateľ v predmetnom konaní vystupuje v postavení žalovaného 1. Žalobca vo svojom podaní uviedol, že žalovaní bez právneho dôvodu zapratávajú v budove

na [REDACTED] so súp. č. [REDACTED] v k. ú. [REDACTED] (ďalej len „nehnutelnosť“) na prízemí nebytové priestory. Budova bola kolaudovaná ako [REDACTED] – [REDACTED] na účel občianskej vybavenosti. Podľa tvrdenia žalobcu sporné priestory nie sú bytom a žalovaní nie sú ochotní priestory dobrovoľne vypratať. Za užívanie – zapratávanie nebytových priestorov predpísal žalobca žalovaným svojvoľne mesačnú platbu v sume 758,40 eur. V konaní si žalobca uplatňuje mesačné úhrady za užívanie priestorov za obdobie do 1. decembra 2008 do 30. novembra 2010.

3. Pôvodne bol žalobca označený obchodným menom – [REDACTED] – [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED]. Keďže ukončil svoju podnikateľskú činnosť, ďalej v konaní vystupoval ako fyzická osoba – nepodnikateľ. Žalobca súdu nikdy nepreukázal, či prevzal nehnuteľnosť z majetku podnikateľa a či prevzal aj záväzky a zaplatil daňovému úradu príslušné poplatky a dane. Už vzhľadom na túto skutočnosť bolo sporné, či žalobca vôbec mal aktívnu legitimáciu v konaní, pričom už súd prvej inštancie mal z tohto dôvodu žalobu zamietnuť.

4. Okresný súd Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 7 C 1/2012-496 z 26. novembra 2012 žalobu zamietol. Na odvolanie žalobcu krajský súd uznesením č. k. 6 Co 280/2013-558 z 10. júla 2013 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5. Následne okresný súd dospel k záveru, že žalobe je potrebné čiastočne vyhovieť, a preto rozhodol, že žalovaní sú povinní uhradiť sumu 5 297,35 eur s príslušenstvom.

6. Proti tomuto rozhodnutiu sa žalovaní odvolali. Ich odvolaniam nebolo krajským súdom vyhovené a aj s ohľadom na § 390 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) bolo rozhodnuté formou rozsudku č. k. 6 Co 139/2019 z 11. decembra 2019. Proti predmetnému rozhodnutiu podal dovolanie žalobca, uplatniac dovolacie dôvody podľa § 420 písm. f) a § 421 písm. a) a c) CSP, a súčasne aj sťažovateľ, uplatniac dovolacie dôvody podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

7. Dovolanie sťažovateľa najvyšší súd uznesením č. k. 9 Cdo 57/2021 z 29. novembra 2021 odmietol ako neprípustné.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ prípustnosť svojho dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP odôvodnil tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, či za daných okolností bola daná existencia nájomného vzťahu k predmetným priestorom medzi žalobcom a žalovanými vyplývajúca z § 871 ods. 1 a nasl. Občianskeho zákonníka. Pozitívne zodpovedanie tejto právnej otázky by malo za následok, že nájomný vzťah existoval aj medzi žalobcom a žalovanými, a preto nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu žalovaných z titulu jeho užívania. Zároveň by nemohlo prísť ku konkludentnému ukončeniu nájmu, ale iba k jeho skončeniu v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka dohodou alebo výpoveďou. Krajský súd v konaní nikde nespochybnil vznik právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovanými vo vzťahu k nehnuteľnosti.

9. Sporným zostalo ničím nepodložené a neodôvodnené konštatovanie krajského súdu o konkludentnom ukončení nájomného vzťahu k predmetným priestorom medzi žalobcom a žalovanými v roku 2005, ktoré je v rozpore s právnou teóriou a praxou, ako aj s v konaní predloženými dôkazmi. Posúdením tejto rozhodujúcej právnej otázky „*konkludentného ukončenia nájomného vzťahu k bytu v roku 2005*,“ na ktorú poukazovalo dovolanie, sa však najvyšší súd odmietol zaoberať bez poskytnutia riadneho odôvodnenia tohto postupu.

10. Právny záver, že užívaním nehnuteľnosti prišlo k bezdôvodnému obohateniu žalovaných, použil súd prvej inštancie ako východiskový pre svoje rozhodnutie a odvolací súd toto rozhodnutie potvrdil.

11. Podľa názoru sťažovateľa nesprávne vyhodnotenie dovolacej otázky o existencii nájomného vzťahu medzi žalobcom a žalovanými, o jeho domnelom konkludentnom ukončení, na ktorej spočíva dovolaním napadnuté rozhodnutie, je v rozpore so zákonom. Najvyšší súd nesprávne aplikoval § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

12. Najvyšší súd tiež argumentuje, že otázka, či sa dajú predmetné priestory považovať za byt, už bola právoplatne vyriešená, pričom poukazuje na rozhodnutia okresného súdu č. k. 12 C 78/2010-683 z 29. marca 2012 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 14 Co 334/2012 731 zo 17. decembra 2013. Táto skutočnosť je z hľadiska posudzovania prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP bez právneho významu, keďže pre prípustnosť dovolania má rozhodnutie odvolacieho súdu závisieť od vyriešenia právnej otázky, ktorá nebola vyriešená v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu.

13. Najvyšší súd sa zároveň zaoberal sťažovateľom položenou otázkou len čiastkovo a druhou časťou otázky, teda existenciou nájmu, resp. či došlo alebo mohlo prísť ku konkludentnému ukončeniu nájmu medzi žalobcom a žalovanými, sa vôbec nezaoberal, čím je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné.

14. Sťažovateľ tvrdí, že vo svojom dovolaní splnil všetky podmienky prípustnosti dovolania pre riešenie právnej otázky vyplývajúce z § 421 ods. 1 písm. b) CSP, preto odmietnutie dovolania z dôvodu neprípustnosti a nevykonanie meritórneho prieskumu považuje za arbitrárne konanie najvyššieho súdu, ktoré je v priamom rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky a porušujúce princíp právnej istoty a predvídateľnosti práva, následkom čoho je odopretie ústavného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivý proces, ako aj práva na účinný opravný prostriedok.

15. Nesprávnou aplikáciou relevantných procesných ustanovení pri vydaní napadnutého rozhodnutia najvyšší súd spôsobil sťažovateľovi nepriaznivý dôsledok, ktorý sa vzťahuje na výsledok konania, pričom tento nepriaznivý dôsledok nie je možné korigovať v ďalšom procesnom postupe použitím riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

16. Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia argumentuje viazanosťou súdov právoplatným rozhodnutím v inom konaní, ktoré rieši otázku javiacu sa prejudiciálnou v súvislosti s riešením daného prípadu. Tento právny záver je možné vzťahovať na konania na súdoch nižšej inštancie, avšak nie na konania pred najvyšším súdom.

17. Samotnou podmienkou prípustnosti dovolania je, že daná právna otázka nesmela byť riešená najvyšším súdom a je potrebné, aby ju zodpovedal ako najvyššia súdna autorita. Najvyšší súd

sa nemôže vyhnúť riešeniu podstatnej právnej otázky jednoduchým poukázaním na právoplatné rozhodnutia súdov nižších inštancií, keďže práve on má slúžiť ako prostriedok zjednocovania rozhodovacej praxe všeobecných súdov a jeho nálezy poberajú najvyšší stupeň kredibility v rámci súdneho systému Slovenskej republiky.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

18. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) rozsudkom krajského súdu, ktorým bol sťažovateľ ako žalovaný v 1. rade právoplatne zviazaný spolu so žalovanou v 2. rade spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 5 297,35 eur s príslušenstvom z titulu vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré malo spočívať v úhradách za užívanie (uskladnenie hnutelných vecí žalovaných) nebytových priestorov žalobcu žalovanými. Uznesením najvyššieho súdu boli dovolania žalobcu, ako aj žalovaných odmietnuté.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom krajského súdu:

19. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnutý rozsudok krajského súdu, keďže ho už meritórne preskúmal na základe dovolania sťažovateľa najvyšší súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľovi ochranu jeho právam.

20. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010).

III.2. K namietanému porušeniu označených práv uznesením najvyššieho súdu:

21. Ústavný súd zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže v konkrétnej veci uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (aj keď toto posúdenie najvyšším súdom je z hľadiska jeho ústavnej udržateľnosti preskúmateľné ústavným súdom v konaní o ústavnej sťažnosti). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016, II. ÚS 255/2018).

22. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Ústavný súd totiž nie je súčasťou systému všeobecných súdov ani nepredstavuje opravnú inštanciu všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

23. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, ktoré sú „*pánmi zákonov*“, v zmysle už citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný.

24. Za zjavne neopodstatnený návrh možno považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

25. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia najprv zhrnul predchádzajúce rozhodnutia vydané v danej právnej veci, obsah odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku krajského súdu, dôvody uvedené v dovolaní žalobcu, ako aj sťažovateľa a žalovanej v 2. rade. Sťažovateľ v dovolaní uplatnil dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP (súdy mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces) a súčasne podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP (napadnutý rozsudok krajského súdu závisel od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená).

26. Ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu (bez toho, aby podrobne citoval z jeho rozhodnutia, ktoré je sťažovateľovi dobre známe), pričom nezistil takú skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu nemajúci oporu v zákone z dôvodov tvrdených v ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ polemizuje iba s posúdením dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP a ktorej odôvodnením je ústavný súd viazaný (§ 45 zákona o ústavnom súde).

27. K sťažovateľom namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu [§ 421 ods. 1 písm. b) CSP] najvyšší súd predovšetkým poukázal na sťažovateľom formulovanú právnu otázku, a to či žalovanými (teda aj sťažovateľom) užívaný priestor má charakter bytu napriek absencii kolaudačného rozhodnutia, pokiaľ to vyplýva zo stavebnotechnickej dokumentácie. Dovolací súd predmetnú otázku posúdil v okolnostiach danej veci ako otázku akademickú, poukazujúc na predmet prejedávaného sporu, ktorým je vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie nebytových priestorov žalobcu žalovanými na uskladnenie ich hnutelných vecí, a teda nešlo o otázku, ktorá mala určujúci význam pre rozhodnutie odvolacieho súdu. Najvyšší súd

d'alej konštatoval (bod 38 odôvodnenia), poukazujúc na zásadu prejudiciality podporenú judikatúrou ústavného súdu (II. ÚS 349/2009, III. ÚS 697/2014), ako aj najvyššieho súdu (1 Cdo 44/2010, 7 Cdo 291/2019, 9 Cdo 159/2020), že hmotnoprávna otázka o charaktere priestorov užívaných žalovanými bola už právoplatne vyriešená rozsudkom okresného súdu č. k. 12 C 78/2010 z 29. marca 2012 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 14 Co 334/2012 zo 17. decembra 2013.

28. Ústavný súd konštatuje, že z rozsudku krajského súdu vyplýva, že predmetnými rozhodnutiami bola žaloba sťažovateľa o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a hlavným mestom Slovenskej republiky Bratislavou, ktorej predmetom boli dotknuté nehnuteľnosti, zamietnutá, pričom konajúce všeobecné súdy v odôvodnení rozhodnutí konštatovali, že priestory užívané sťažovateľom nemajú charakter bytu.

29. Ústavný súd vyhodnotil argumentáciu sťažovateľa odôvodňujúcu porušenie jeho práv založenú na polemike týkajúcej sa nesprávneho posúdenia dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP ako nedostatočnú na to, aby na jej základe bolo možné v prípade prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie zistiť a preskúmať spojitosť medzi uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením označených práv.

30. Pokiaľ najvyšší súd konštatoval záväznosť posúdenia charakteru nehnuteľnosti užívanej sťažovateľmi poukázaním na predchádzajúce rozhodnutia všeobecných súdov v konaní o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy, ústavný súd konštatuje, že pre súdy konajúce v právnej veci sťažovateľa nie je tento jeho právny názor v súlade s § 228 ods. 1 CSP, ako aj s judikatúrou týkajúcou sa prejudiciálnej záväznosti právoplatného súdneho rozhodnutia, ktorú najvyšší súd paradoxne v napadnutom rozsudku sám cituje. V danej súvislosti ústavný súd poukazuje na právne závery najvyššieho súdu obsiahnuté v rozsudku najvyššieho súdu č. k. 3 Cdo 115/2016 z 28. júna 2017, v ktorom konštatoval, že prejudiciálny účinok právoplatnosti skoršieho rozsudku v novom (ďalšom) občianskom súdnom konaní s neidentickým predmetom konania (inak by tu bola prekážka *rei iudicatae*) je pre súd záväzný, ak právoplatným rozsudkom už bolo o danej otázke rozhodnuté. Aby však takéto posúdenie bolo záväzné, otázka, ktorá je predbežnou otázkou v novom ďalšom konaní, musela byť v predchádzajúcom súdnom konaní právoplatne skončenom priamym predmetom sporu a musela byť posúdená vo výroku rozsudku. Právne posúdenie predbežnej otázky v odôvodnení rozhodnutia nemôže predurčovať hmotnoprávny stav pre rozhodnutie, ktoré ešte súdom nebolo vydané, pretože by tým dochádzalo k obmedzeniu subjektívneho hmotného práva žalobcu a jeho výkonu. Súd je teda viazaný iba výrokom rozsudku, nie jeho odôvodnením. Napriek uvedenému aj v aktuálnej právnej veci sťažovateľa dospeli všeobecné súdy k totožnému právnomu záveru o charaktere dotknutej nehnuteľnosti, čím bola potvrdená konštantnosť ich rozhodovania a zachovaná právna istota sťažovateľa.

31. Pokiaľ sťažovateľ namieta, že najvyšší súd odpovedal len na prvú časť ním formulovanej dovolacej otázky (posúdenie charakteru užívanej nehnuteľnosti), ale nezaujal stanovisko k druhej časti otázky (či došlo alebo mohlo dôjsť ku konkludentnému ukončeniu nájmu nehnuteľnosti), ústavný súd konštatuje, že z predloženého dovolania sťažovateľa vyplýva, že v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP formuloval iba otázku posúdenia existencie bytu. Ostatné sťažovateľom namietané nesprávne právne posúdenie bolo súčasťou jeho argumentácie v rámci ním namietanej zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho súdu podľa § 420 písm. f) CSP, k čomu

je potrebné poznamenať, že dovolací súd pri skúmaní, či došlo postupom odvolacieho súdu k porušeniu práva dovolateľa na spravodlivý proces, sa nemôže zaoberať vecnou správnosťou právnych záverov v ňom obsiahnutých (pozri II. ÚS 258/2021), a teda nesprávnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

32. Ústavný súd, poukazujúc na sťažovateľom formulovanú dovolaciu otázku, samotný predmet konania, ako aj rozhodnutia súdov nižšej inštancie, ktoré otázku charakteru nehnuteľnosti posudzovali (bod 10 odôvodnenia rozsudku krajského súdu v spojení s bodom 33 odôvodnenia rozsudku okresného súdu), nezistil zásah takej intenzity do práv sťažovateľa, ktorý by bol z ústavného hľadiska neospravedliteľný a neutržateľný.

33. Je potrebné opätovne zdôrazniť, že ústavný súd nie je ďalšou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva, ale nezávislým orgánom ochrany ústavnosti pôsobiacim mimo tejto sústavy, pričom vo svojej judikatúre sa riadi zásadou minimalizácie zásahov do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (napr. IV. ÚS 303/04, IV. ÚS 64/2010). Z tohto postavenia mu preto neprislúcha posudzovať vecnú správnosť právneho záveru, ku ktorému najvyšší súd pri interpretácii a aplikácii zákona dospel. Ústavný súd však musel zaujať stanovisko k tomu, či napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu spĺňa požiadavku ústavnosti (odôvodnenie majúce požadovanú kvalitu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru).

34. Skutočnosť, že najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí zaujal právny názor, s ktorým sa sťažovateľ nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (II. ÚS 122/05). Podľa názoru ústavného súdu sa najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí takéhoto výkladu či aplikácie zákonného predpisu nedopustil.

35. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a základným právom sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež jeho právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by reálne signalizovala možnosť po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie vysloviť porušenie ním označených práv.

36. Rovnako nemožno dospieť k tomu, že by namietané uznesenie predstavovalo porušenie čl. 13 dohovoru. Uplatňovanie práva vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí nadväzovať na aspoň obhájiteľné tvrdenie o porušení iného práva chráneného dohovorom (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Silver a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983). Článok 13 dohovoru sa vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa podarí preukázať pravdepodobnosť porušenia iných práv garantovaných dohovorom (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131, rovnako rozhodnutia ústavného súdu III. ÚS 24/2010, IV. ÚS 325/2011, IV. ÚS 90/2013, IV. ÚS 32/2018). Súvislosť práva zaručeného čl. 13 dohovoru s ostatnými právami, ktoré dohovor garantuje, s ohľadom na to, že nebolo zistené porušenie iných práv podľa dohovoru, vylučuje možnosť porušenia tohto sťažovateľom uvedeného práva. Tento záver je vo vecnom prieniku s okolnosťou, že ústavný súd nezistil ústavnú neutržateľnosť uznesenia najvyššieho súdu, ktorým bolo

rozhodnuté o mimoriadnom opravnom prostriedku, keď najvyšší súd bez ohľadu na procesnú formu svojho rozhodnutia na dovolateľom položené otázky poskytol náležitú odpoveď (resp. odpoveď obhájitelnú v konaní o ústavnej sťažnosti), čo je pre ústavný súd rozhodujúce.

37. Na základe uvedených skutočností a vzhľadom na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. júna 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu